

βάρι τό, Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βάρος*.

1) Βάρος παντός πράγματος. 2) Μεταφ. ἠθική στενοχωρία: Ἐμπαλῆττε ἓνα βάρι ἀπὸ τὰν καρδιά σι (ἔβγαλεν ἓνα βάρος ἀπὸ τὴν καρδίαν της).

βαριδῶ ἡ, Κρήτ. *βαριδὲ* Δ.Κρήτ

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαρίδι* καὶ τῆς καταλ. -*ῶ*.

1) Σφύρα βαρεῖα. 2) Πληγμα βαρείας σφύρας.

βαρίδι τό, κοιν. *βαρίδι* Τσακων. *βαρίδ'* βόρ. ιδιόμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βάρος* καὶ τῆς καταλ. -*ίδι*. Πβ. καὶ μεταγν. *βαρύδιον*.

1) Τὸ κινητὸν ἀντίβαρον τοῦ ζυγοῦ ἢ στατῆρος κοιν. καὶ Τσακων. Συνών. *ἀντιζύγι* 1. β) Πληθ., τὰ μικρὰ σταθμὰ κοιν. γ) Συνεκδ. πᾶν πρᾶγμα ἐξηρητημένον καὶ αἰωρούμενον Κρήτ. κ.ά.: Φρ. *Τῇ βέτρα τὴν ἑκαμιν βαρίδι* (μετέφεραν αὐτὴν ἐπ' ὤμων ἐξηρητημένην ἐκ ξύλου) Κρήτ. δ) Πληθ., οἱ ὄρχεις Πελοπν. (Μάν.) Συνών. *ιδ.* ἐν λ. *ἀρχίδι* 1. 2) Βολίς, στάθμη τῶν οἰκοδόμων Ἡπ. (Ζαγόρ.) Τσακων. κ.ά. 3) Τὸ κινητὸν ρόπτρον τοῦ κώδωνος Πελοπν. (Ἡλ.) 4) Ἐκρεμὲς ὥρολογίου Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Ρόδ. 5) Ἐν τῇ ὑφαντουργίᾳ βάρος ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ στήμονος διὰ νὰ τηρῇ τοῦτο τεταμένον Θεσσ. Θήρ. Κρήτ. Κύθν. Νάξ. Πάρ. Πελοπν. (Κορινθ.) Ρόδ. Σέριφ. Σίφν. Σῦρ. Συνών. *ἀντιβαρίδι*.

6) Βάρος κρεμάμενον ὀπισθεν τῆς θύρας τῆς αὐλῆς διὰ νὰ κλείῃ αὕτη αὐτομάτως Ρόδ. 7) Γενικῶς βάρος Κύπρ.: *Τὸ ἰσάτιν ἔδει πολλὴν βαρίδιν* (ἰσάτιν=δισάκι).

βαριδιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαρίδι*.

Λένω ἐπὶ ξύλων βάρος τι καὶ σύρω τοῦτο.

***βαρικί** τό, *βαρ'κί* Ἡπ. *βαρ'κὶ* Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαρικό*, δι' ὃ *ιδ.* *βαρικός*.

Ἐδαφος βαλτώδες. Συνών. *ιδ.* ἐν λ. *βαρικός 2α*.

βαρικίζω ἀμάρτ. *βαρ'κίζου* Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρικός*.

Ἐχω ὕδατα στάσιμα, εἶμαι ἐλώδης: *Βαρ'κίζ'* οὐ τόπους. Συνών. *βαρικοκρατῶ*, *βαρικοφέρνω*, *βαρικώνω*.

βαρικοκρατῶ ἀμάρτ. *βαρ'κοκρατῶ* Πελοπν. (Πυλ.) Στερελλ. (Δωρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρικός* καὶ τοῦ ρ. *κρατῶ*.

Βαρικίζω, ὃ *ιδ.*

βαρικόνερο τό, ἀμάρτ. *βαρ'κόνερο* Πελοπν. (Μαζαίικ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρικός* καὶ τοῦ οὐσ. *νερό*.

Ὑδωρ λιμνάζον, τελματώδες. Συνών. *βαλτόνερο*.

βαρικός ἐπίθ. Βιθυν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Λακων. Μάν. Μεσσ. Ὀλυμπ.) Χίος κ.ά. *βαρ'κός* Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Θεσσ. Κρήτ. Λέσβ. Μακεδ. (Βελβ. Σισάν.) Πελοπν. (Τριφυλ.) κ.ά. *βαρ'κός* ὁ, Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) *βάρ'κος* Ἡπ. *βαρικό* τό, Βιθυν. Εὐβ. (Ὀρ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀνδρούς. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν.) *βαρ'κὸ* Ἡπ. Κέρκ. Μακεδ. (Βλάστ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Κορινθ. Ὀλυμπ. Σουδεν. Τρίκκ. Φεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Λεπεν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρὺς* καὶ τῆς καταλ. -*ικός*. Τὸ *βάρ'κος* πιθανῶς κατὰ τὸ *βοῦρκος*.

1) Ὁ ἔχων πολλὴν ὑγρασίαν, ὕδατα στάσιμα καὶ γενικώτερον τελματώδης, ἐλώδης, ἐπὶ ἐδάφους ἐνθ' ἄν.: *Βα-*

ρικός τόπος Μεσσ. Ὀλυμπ. *Βαρικό* χωράφι Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Βιθυν. Ὀλυμπ. *Βαρικό* ἀβέλι Κεφαλλ. Συνών. *βαρικούσιος*, *βαρικόδιος*, *βαρικότοπος*. 2) Οὐσ.

α) Τόπος ἔχων πολλὴν ὑγρασίαν, βαλτώδης ἐνθ' ἄν. Συνών. **βαρική*, *βαρικοτόπι*, *βαρικότοπος*. Ἡ λ. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Βαρικό*, *Βαρ'κὸ* καὶ *Βαρικά*, *Βαρ'κὰ* ὡς τοπων. πολλαχ. β) Τόπος εὐφορος Κεφαλλ. Κρήτ. γ) Χῶμα βαρὺ λευκὸν ἢ ἐρυθρὸν Μέγαρ.

βαρικοτόπι τό, ἀμάρτ. *βαρ'κουτόπ'* Μακεδ. (Βλάστ.) Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαρικότοπος*.

Βαρικός 2α, ὃ *ιδ.*

βαρικότοπος ὁ, Πελοπν. (Μεσσ.) κ.ά. *βαρ'κότοπος* Πελοπν. (Μαζαίικ.) κ.ά. *βαρ'κότοπος* Θεσσ. (Μηλ.) Μακεδ. (Βλάστ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρικός* καὶ τοῦ οὐσ. *τόπος*.

Βαρικός 2α, ὃ *ιδ.* Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Θεσσ. (Μηλ.)

βαρικούσιος ἐπίθ. Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 191—Λεξ. Βλαστ. 292.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρικός*.

Βαρικός 1, ὃ *ιδ.*: *Βαρικούσια* χωράφια.

βαρικοφέρνω Πελοπν. (Μεσσ.) *βαρ'κοφέρνω* Λεξ. Αἰν. *βαρ'κουφέρνω* Στερελλ. (Ἀρτοτ. Λεπεν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρικός* καὶ τοῦ ρ. *φέρνω*.

Βαρικίζω, ὃ *ιδ.*, ἐνθ' ἄν.: *Βαρ'κουφέρν'* τοῦ *χουράφ'* Ἀρτοτ.

βαρικόχορτο τό, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρικός* καὶ τοῦ οὐσ. *χόρτο*.

Τὸ φυτὸν λύθρον τὸ ἐλικτὸν (*lythrum flexuosum*) τῆς τάξεως τῶν λυθρωδῶν (*lythraceae*), τὸ λυσιμάχιον ἢ λύτρων τοῦ Δισκορίδου (4, 3) τὸ φυόμενον «ἐν ἐλώδεσι τόποις καὶ παρὰ τὰ ὕδατα». [**]

βαρικόδιος ἐπίθ. Πελοπν. (Κόκκιν. Παππούλ. Πυλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρικός*.

Βαρικός 1, ὃ *ιδ.*: *Βαρικόδιο* χωράφι.

βαρικώνω ἀμάρτ. *βαρ'κώνω* Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) —Λεξ. Αἰν. *βαρ'κόνου* Στερελλ. (Λεπεν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρικός*.

Βαρικίζω, ὃ *ιδ.*, ἐνθ' ἄν.: *Βαρ'κώνει* ὁ τόπος Ἀργυρᾶδ.

βαρικότοπος ἐπίθ. Πελοπν. (Μεσσ.) *βαρ'κωτός* Πελοπν. (Κόκκιν. Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαρικός* καὶ τῆς καταλ. -*ωτός*.

Βαρικός 1, ὃ *ιδ.*: *Βαρικότοπος* Μεσσ. *Βαρ'κωτὸ* χωράφι Κόκκιν.

βαρίσκω Ἀπουλ. Κρήτ. *βαρίστω* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βαρῶ* καὶ τῆς καταλ. -*ίσκω*. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Πβ. Γ 358 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «βαρίσκει καὶ πληγώνει». Τὸ *βαρίστω* ἐκ τοῦ παθητικοῦ ἄορ. *ἐβαρίσθηκα*. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 286.

1) Ἐχω βάρος Ἀπουλ. 2) Πληγώνω Κρήτ.: «Ὅλο'ς τὸν ἴδιο δόπο τοῦ βαρίσκου». || Ἄσμ.

Ἀχι, πῶς ἐβαρίστηκα σὲ τόπο ποῦ δὲ γαίῳ,

γιατροὶ δὲ μὲ γιατρεύουνε κι ὀγλήγορα ποθαίνω.

Καὶ ἀμτβ. πληγώνομαι: «Ὅλο σκοδάφτω καὶ βαρίσκω».

βάρκα ἡ, κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Τραπ.) *βάακα* Σαμοθρ. Γενικ. *βαρκός* Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ.ά. Πληθ. *βαρκάδες* Μεγίστ. Μύκ.

Τὸ μεσν. οὐσ. *βάρκα*, ὃ ἐκ τοῦ Λατιν. *barca*. Ὁ πληθ.

